

denne Hurlumhej at faa Øje paa Jakobe, som sad derovre ved den modsatte Væg paa samme Sted, hvor han for over en Time siden havde forladt hende. Ja — tænkte han — det var og blev dog alene hos hende, at han her følte sig hjemme. Det havde ikke været noget forræderisk Instinkt men selve den inderste Livsvilje i ham, der havde draget ham til hende, endog før han havde været i Stand til at skønne hendes fulde Værd. Det slog ham ogsaa, hvor fremmedagtig hun selv tog sig ud i disse Omgivelser. Hun havde aabenbart heller ikke deltaget i Dansen; baade hendes Vifte og Handskerne laa i hendes Skød.

Der var i dette Gensyn noget af en Aabenbaring for ham. Aldrig havde han saa stærkt som nu følt, hvor uløseligt de var sammenknyttede, ja at Jakobes Kærlighed i Virkeligheden var det eneste værdifulde, han foreløbig havde vundet paa sin Lykkejagt i Eventyrets Rige.

Han skulde herefterdags vide at tage bedre Vare paa den! — tænkte han, mens han blev ved at stirre over paa det kloge, fine og blege Ansigt med de tunge Øjenlaag og den kraftige og dog saa udpræget kvindelige Mundlinje. Om det saa var den ulyksalige Kjole, saa rørte den ham nu, og netop fordi hun havde været saa afgjort uheldig med den.

Han vilde forsøge at slippe over Gulvet for at naa hen til hende, da Nanny i det samme styrtede imod ham med sin Herre under Armen, rød og varm af Dansen.

„Men hvor har De dog været henne, Menneske? Vi Damer gaar her og vil danse med den Nyforlovede, og saa er De — pst — væk! Er det en Opførsel!“

Per saae koldt paa hende.

„Det gør mig ondt. Men da Jakobe er træt, danser heller ikke jeg iaften.“

Dermed vendte han sig bort, mens Nanny gav sig til at le for at skjule, at hans Ord og Blik havde faaet hende til at dirre.

„Skal vi gaa ind og se at finde en lille Forfriskning,“ sagde hun og trak afsted med sin Kavalier. „Det er en rædsom Grobian, min Søster der har taget. Synes De ikke?“